Genade breidt zich uit en neem af – Deel 1-3

21-02-2009

“Genade breidt zich uit en neem af – Deel 1”

Hallo allemaal,
Ik hoop dat de volgende gedachten je inspireren om na te denken over wat zou kunnen plaatsvinden. Ik heb namelijk in de Schrift en door mijn levenservaring gemerkt dat God vaak op ons reageert in overeenstemming met onze reactie op situaties.

Een hongerige menigte: wat nu?
“We kunnen ze niet hongerig wegsturen. Dan zullen ze flauw vallen. Wat moeten we ze geven?” vroeg Hij. “Niets anders dan wat we hier hebben,” was het antwoord. Met niet veel meer dan dit gesprek kreeg de menigte te eten totdat ze allemaal genoeg hadden gehad. Er bleef zelfs nog over. De kleine groep die het eten uitdeelde stonden verbaasd over de goedheid van de Vader om de menigte van eten te voorzien door de aanvankelijke schaarse portie eten te vermenigvuldigen.

Heb ik het hier over de spijziging van de 5000? Nee, dit overkwam een paar zendingsvrienden van me die net aan tafel waren gegaan voor het avondeten met hun vier kinderen toen ruim 20 Choco Indianen uit het Darien oerwoud (het dichtste oerwoud ter wereld) tevoorschijn kwamen. Het waren de dorpsoudsten en ze smeekten:”Wilt u alstublieft naar ons dorp komen. Een van onze kinderen is doodziek en wij geloven dat als jullie komen God het kind zal genezen.”

Ze waren ’s morgens vroeg vertrokken toen het nog donker was en hadden de hele dag doorgelopen. Toen ze aankwamen bij het huis van mijn vriend zat hij die avond net aan tafel met zijn gezin om hun bord rijst, bonen en een stukje vlees te gaan eten (van het een of ander knaagdier uit het oerwoud, de naam ben ik vergeten, maar het is een knaagdier met een vacht dat lijkt op dat van een jong hert, en het smaakt erg prima. Ze hadden dat ook klaargemaakt voor mij toen ik hen bezocht en vertelden me dit verhaal omdat de setting veel leek op wat er toen – in hun verhaal – gebeurde.)

De maaltijd die bestemd was voor zes personen bleek genoeg te zijn voor ongeveer 30 personen. Er was zoveel dat iedereen genoeg te eten kreeg en er was zelfs nog over in de schalen. (De volgende dag waren ze in staat om weer terug te lopen naar hun dorp en de Heer genas het kind.)
De genade neemt toe – jouw keuze
Misschien dat anderen zich geen raad hadden geweten bij de gedachte dat er meer dan 20 gasten onverwachts binnen zouden komen vallen, net zo goed als ik me kan voorstellen dat Fillipus waarschijnlijk in paniek raakte in Johannes 6 vers 5 toen Jezus hem vroeg hoe hij de 5000 mannen en vrouwen met hun kinderen te eten wilde geven, maar bij mijn vrienden was dat niet het geval. Ze kozen ervoor om te vertrouwen op Vaders genade en gingen gewoon door met eten alsof er niets aan de hand was. Ze keken toe en wachten af wat Hij ging doen. Genade neemt toe of af al naar gelang onze reactie (geloof/twijfel) is.

Les: Vergeet niet dat mijn vrienden in deze situatie terecht kwamen buiten hun wil om en dat ze geloof nodig hadden in omstandigheden die buiten hun controlesfeer lagen. In de tweede plaats konden ze kijken naar anderen die in een soortgelijke situatie terecht waren gekomen, waar ook zij geconfronteerd werden met iets dat buiten hun eigen vermogen lag (grote menigten die zonder voedsel zaten) met het verslag van wat God in het verleden had gedaan. En daarom kon de genade toenemen om zo te zeggen, om tegemoet te komen aan de nood op dat moment.

Het zou aanmatigend zijn als je op eigen houtje situaties ging scheppen waardoor God in zou moeten grijpen – in die gevallen zou Hij dat niet doen en je zou op je gezicht gaan en de gevolgen moeten ondergaan van je misstap.

Een moeder die uitkijkt naar haar kinderen
Barb en ik waren ooit voorganger in Oost Colorado en we hadden eens een erg strenge winter. Verschillende leden van onze gemeente hadden ons eten gebracht. Omdat het een agrarische gemeenschap was had iedereen hartje winter wel voedsel maar weinig geld.

Na het eten van blikgroenten, stukken vlees en soorten voedsel die we niet kenden of die we niet lusten (Hoe combineer je ingeblikte artisjokken met spinazie in blik voor je kinderen?), waren we op onze hoede bij de gedachte dat iemand een tas met eten kwam brengen, omdat we niet wisten wat er in die tas zat.

Barb sprak er met de Vader over en zei zo iets als:"Vader, dank U wel voor Uw genade en voorziening in deze periode van ons leven. Maar ik vraag U om van nu af aan dat de mensen ons eten brengen dat ik meestal koop of wat ik ken, vooral om onze kinderen een plezier te doen."

En zowaar bestond de volgende voedselgift (en ook daarna), uit ingeblikte etenswaren, stukken vlees en de vegetarische dingen die we kenden.
Genade wordt groter/kleiner in overeenstemming met je geloof/twijfel.

Les: We wandelden in de wil van God en de moeilijke tijd die we doormaakten maakten daar deel van uit. We hadden kunnen doorgaan met het eten van voedsel dat we niet lekker vonden maar omdat we al op een bovennatuurlijke manier voorzien werden, voelde Barb zich vrij om binnen de bestaande voorziening te vragen dat die zou worden bijgesteld, en de Vader luisterde genadig en liefdevol naar haar verzoek en zorgde voor de bijstelling.

In feite werd dit zo gewoon, dat het de moeite waard is om het verhaal over de pindakaas te vertellen. Wij aten alleen Smuckers pindakaas (gewone; nu is deze organisch) al sinds de tijd dat we in Boulder, Colorado woonden (1980-1987), maar toen de mensen voor het eerst ons voedselpakketten kwamen brengen namen ze Jiff of Skippy of Peter Pan of een merkloos soort mee.

Op een dag ging Barb naar de supermarkt en had ze niet veel geld bij zich. Toen ze naar de pindakaas zocht, voelde ze zich plotseling sterk gedrongen om helemaal geen pindakaas te kopen. Ze worstelde met die gedachte – thuis zaten drie jongens die zo'n pot in een mum van tijd leeg hadden – of ze Vader moest vertrouwen. Zij besloot om Hem te vertrouwen en ging naar huis zonder pindakaas. Het werd zondagmorgen en toen ze op haar stoel wilde gaan zitten zag ze daar twee potten Smucker gewone pindakaas staan!

Bleek dat een dame uit de gemeente in de stad was aangekomen (wij woonden op de prairie meer dan uur rijden van een grote supermarkt) en zij voelde zich gedrongen om twee van die potten voor haar te kopen. Dit gebeurde een paar keer met deze zelfde vrouw in de maanden daarna en elke keer zonder dat ze het daar met elkaar over hadden gehad: Barb werd soms geleid om geen pindakaas te kopen en die andere vrouw werd geleid om er een paar te kopen op die momenten.

Les: In de hierboven genoemde voorziening die we al meemaakten, leidde de Vader Barb om haar merk niet te kopen omdat Hij er al voor zorgde dat ze die zou krijgen op een andere manier. Wat we hieruit konden (kunnen) leren is, dat God meerdere wegen heeft om te voorzien in een nood of behoefte en het is belangrijk dat we Zijn leiding volgen wanneer een dergelijke voorziening plaatsvindt.

Het is mogelijk dat als zij de potten wel had gekocht, dat de Vader die dame uit de gemeente niet had gedrongen om twee potten voor haar te kopen. Genade neemt toe of af in overeenstemming met hoe wij reageren – met geloof of door op onze eigen plannen te vertrouwen.

Niet thuis proberen
Toen ik 19 jaar was viel ik van de skateboard van mijn broer en brak 3 middenvoetsbeentjes in mijn linkervoet (Les voor mijzelf: Draag geen sandalen als je gaat skateboarden). Ze werden diezelfde avond nog in het ziekenhuis gespalkt en een paar dagen later mocht ik weer naar huis, met gips van boven mijn kuit tot bijna over mijn tenen.

Charles en Francis Hunter die een grote genezingsbediening hadden, waren een paar dagen later in de stad en ik kende Gods Woord. Ik zei tegen mijn moeder dat ik in hun samenkomsten genezen zou worden. Het jaar daarvoor had ik meegeholpen als steward en ook dit jaar had ik me opgegeven daarvoor, maar zou niet mee kunnen helpen vanwege mijn verwonding. Bovendien zou ik meedoen in een gebedsteam in een Jeugdkamp van de YMCA. Ik moest genezen worden!

Tijdens de dienst was er niemand die genezen werd van iets wat gebroken was en dus ging ik na de dienst, samen met nog zo'n dertig anderen naar een zaaltje waar je voor je kon laten bidden. Ik was erg teleurgesteld, omdat er nu niet door Charles of Francis voor me gebeden zou worden, maar door de mensen van het aanbiddingsteam, die De Vrienden genoemd werden. Een van de Vrienden legde zijn handen op mijn hoofd en sprak een kort gebed uit en ging toen naar de volgende persoon toe naast me. Dat was het dan! Mijn teleurstelling was nog groter geworden omdat er voor mij werd gebeden door de Vrienden in plaats van door Charles of Francis, en bovendien duurde het maar een paar seconden en ik voelde niets.

Ik stond daar en bleef staan. Ik wilde meer, dat een Vriend terug zou komen en een tijdje bij me zou blijven staan of iets zou doen waardoor de kracht neer zou dalen. Toen dat niet gebeurde kreeg ik een openbaring: het maakte niet uit wie er voor me bad omdat het de Vader was die genas. En op de tweede plaats voelde ik dat ik me op de plek van Zijn genade bevond, dus ik besloot hem te gaan prijzen en danken voor mijn genezing of ik nu iets voelde of niet.

Het was vier dagen na mijn behandeling en met mijn al of niet meer gekneusde en paarse tenen nam ik mijn twee krukken in m'n ene hand en ik hupte die kamer uit terwijl ik de Vader prees en aanbad omdat ik zoveel van Hem hield, gewoon voor wie Hij was en omdat Hij mij genas. Ik hobbelde heen en weer achter in de kerk, die inmiddels verlaten was, terwijl ik de Heer aanbad en prees – vier keer heen en weer terug.

Bij de vijfde keer werd mijn aandacht abrupt getrokken door een hevig gloeiend gevoel in mijn voet op de plek waar de gebroken botjes zaten. Het was heet maar het deed geen pijn. Terwijl ik naar het gips keek dat de plek bedekte, breidde het hittegevoel zich uit tot een rondje van ongeveer 7 cm en bleef zo gedurende 2 à 3 seconden. Toen werd het minder hevig en verminderde tot de grootte van een speldenprik, en toen was het allemaal weg.

Mijn tenen waren niet meer paars en ik kon ze zonder problemen heen en weer bewegen zonder dat het pijn deed. Ik was genezen! Tegen de krachtige bezwaren van mijn moeder in liet ik het bad vollopen, pakte het grootste kartelmes dat ik in de keuken kon vinden en begon het gips te drenken, zagen en lossnijden van mijn been. Het ging allemaal goed en de volgende dag ging ik gewoon naar mijn werk.

Les: Er was genade voor genezing, maar het was aan mij of ik er gebruik van maakte. Als ik teleurgesteld naar huis was gegaan, zou de genade van de Vader er in de daaropvolgende zes weken zijn geweest terwijl mijn botten zich herstelden. Maar omdat ik er voor koos om me mee te laten voeren in aanbidding en lofprijs ging ik mee in Zijn genade om me te genezen in een proces dat normaal gesproken zes weken zou hebben geduurd maar nu slechts 6 seconden in beslag nam.

Iedere keer
Als we in de Bijbel mensen tegenkomen die genade in hun leven ondervonden, houdt dat eigenlijk in dat zij Gods genade onderkenden in een situatie in dezelfde mate dat God probeerde hen te bereiken.

Kijk eens naar de vrouw tegen wie werd gezegd dat ze alle lege potten die ze had moest halen en ook die van de buren en de olie bleef stromen totdat ze geen enkele pot mee had. (2 Kon.4:1-7). De genade breidde zich net zo lang uit als ze gehoorzaamde en tot aan het punt dat het natuurlijke de bovennatuurlijke voorziening aankon.

Denk eens aan Naäman, die zich in de Jordaan moest wassen, zeven keer, niet zes, en geen vijf maar zeven keer. En de genade daalde neer bij de zevende keer dat hij zich onder water ging. De genade werd openbaar bij de zevende keer. En het hing van Naäman af om zover te gaan,al druiste het tegen zijn gedachten in bij elke stap die hij deed. (2 Kon. 5:1-14).

Ook in 2 Koningen lezen we het verhaal van de Sunamitische vrouw die geen kinderen had, maar uit de mond van Elisa ontving zij de belofte dat ze zwanger zou worden en een zoon zou baren. De tekst vermeldt ons dat toen het kind was opgegroeid het met zijn vader op het veld werkte en niet goed werd, en even later stierf. Ze moest denken aan de wonderbaarlijke geboorte van hem en legde het lichaam van de jongeman in de kamer die de profeet gebruikte als hij bij hen langs kwam, deed de

deur dicht, liet zich niet weerhouden door de vragen die haar echtgenoot stelde over wat ze ging doen, zei tegen hem dat het oké was en ging naar Elisa (2 Kon.4:8-37).

In dit geval stapte ze uit in genade die gebaseerd was op het oorspronkelijke doel en het wonderbaarlijke van zijn geboorte. “Vroeg ik u niet om een zoon? En zei ik niet tegen u: “Houdt me niet voor de gek?” Met andere woorden, God deed niet een wonderbaarlijke geboorte plaatsvinden om hem vervolgens een paar jaar later te laten sterven, dus moest God nog een wonder in petto hebben.

Er is nog een voorbeeld uit het leven van deze bijzondere vrouw en dat vinden we in 2 Kon. 8:1-6, waar Elisa tegen haar zei dat ze haar land moest verlaten omdat de Heer er een hongersnood over liet komen, en ze ging. Maar toen ze zeven jaar later weer terugkwam ontdekte ze dat andere mensen in haar huis woonden. Ze ging uit van Gods genade en vertrouwde erop dat Hij haar zou teruggeven wat van haar was afgenomen en dat deed Hij door het tijdstip waarop Elisa’s knecht een gesprek met de koning had samen te laten vallen met de vastberadenheid van de vrouw. Als ze niet had vastgehouden aan haar geloof dat haar recht gedaan zou worden, zou God uitkomst gegeven hebben in haar nood, maar ze hield vol en de genade stroomde verder en was er steeds. (In feite was de genade er altijd).

In elk geval…
Gods genade was niet te zien, niet te voelen en werd niet uitgesproken. De Vader kijkt naar ons, hij kijkt naar ons om te zien hoe we zullen reageren op situaties en dan komt Hij in actie in overeenstemming met onze reactie. Als we ons inhouden, doet Hij dat ook, en zorgt voor ons naar de mate waarin we dat op dat moment nodig hebben. En als we ons uitstrekken, vergroot dat onze wereld om zo te zeggen, en dat doet Hij dan ook en zorgt voor een wonder of uitkomst die passend is.

Elk van de hierboven genoemde voorbeelden gaat over mensen uit het dagelijks leven, die een nood hadden en of een openbaring ontvingen over Gods wil of die al wisten dat ze in Gods wil wandelden en het lijkt erop dat dit een sleutel is voor het ervaren van meer genade.

Toen de Heer tegen Jozua zei dat hij sterk en moedig moest zijn en het land in bezit moest nemen, was dat hetzelfde bevel dat Hij de generatie die in de woestijn het leven liet had gegeven, maar zij schrokken ervoor terug door angst en intimidatie, maar Jozua stapte uit in die genade en slaagde.

Kijk nu eens even naar je eigen leven. Kijk eens naar het gegeven in de hierboven vermelde voorbeelden. Bevind jij je in Gods wil? Kijk eens hoe je daar in kwam? Kan jij net zoals de Sunamitische vrouw terugkijken naar een wonderbare serie gebeurtenissen die je gebracht hebben tot waar je nu bent? Heb je op dit moment te maken met omstandigheden die buiten jouw controle liggen, zoals mijn zendingsvrienden meemaakten?

Heb je onderweg ‘je voet gebroken’ om zo te zeggen, waardoor je even aan de kant kwam te staan? Ik wist dat God me die taak in dat jeugdkamp had gegeven en dus wist ik dat Hij wilde dat ik dat werk zou kunnen doen, en dus wist dat Hij me zou genezen. Zo was mijn gedachtegang toen ik in het ziekenhuis lag en hoe ik tot de conclusie kwam dat Hij me zou genezen. Laat jij jezelf meevoeren in de Vader aanbidden, gewoon omdat Hij er is? Dank je Hem voor Zijn voorziening of klaag je over wat je niet hebt en over hoe slecht het er voor staat?

Ben je in Gods wil maar vind je de voorziening die Hij heeft getroffen niet zo geweldig net zoals onze ervaring met de pindakaas? Als je op dit moment meemaakt hoe Hij voorziet leg Hem dan voor wat je wensen zijn ten aanzien van die voorziening – hoe het bijgesteld zou kunnen worden.

We zijn nog maar net met dit onderwerp begonnen al heb ik er zelf de afgelopen maanden geregeld bij stil gestaan. Het zal me minstens 3 weken kosten om andere aspecten hiervan te belichten, maar volgende week wil ik wat vertellen over mensen die genade ontvingen terwijl ze niet wisten of ze wel in Gods wil waren…dus stem nog even op me af en veel zegen vandaag!

John Fenn /vertaling CG

28-02-2009

“Genade breidt zich uit en neem af – Deel 2”

Hoi iedereen,

Afgelopen week hebben we het gehad over hoe de Vader reageert op onze daden. Het ging toen om mensen die weten dat ze in Gods wil zijn, waardoor ze er van uit kunnen gaan dat ze genade ontvangen voor waar ze zijn. Maar wat nu als je Gods wil niet weet en je toch de genade nodig hebt om uit je huidige situatie te groeien?

Het feit is....
Het komt niet vaak voor dat de Vader laat weten dat de genade om de hoek staat te wachten. Hij kiest ervoor om het aan ons te geven op het moment dat we daadwerkelijk uitstappen. Maar als we nooit uitstappen, dan zullen we de genade ook niet zien. Als we in de situatie zijn dat we “terug deinzen”, dan is Hij daar ook voor ons.

Toen Elia op sterven lag, bezocht koning Joas hem, denkende dat het een laatste bezoek zou zijn aan de profeet. Hij wist niet dat het Gods wil was dat hij daar op visite ging, en ook wist hij niet dat het een gelegenheid zou zijn waardoor de genade zou toenemen. Ten eerste vroeg Elia aan hem om een pijl door het raam te schieten. Nadat de koning dat gedaan had, openbaarde Elia dat het de pijl was van Gods bevrijding van Syrië – toegenomen genade. Daarna vroeg hij de koning om de andere pijlen te pakken en ze op de grond te gooien, wat hij 3 keer deed.

Elia was enorm boos dat de koning dat maar 3 keer deed, in plaats van 5 of 6 keer, want elke keer dat een pijl de grond raakte, stond dat voor een overwinning op Syrië. Hij was er vanuit gegaan dat de koning had opgepikt dat de pijlen symbool waren voor Gods bevrijding. Zou hij het hebben gesnapt, dat zou de genade zo erg toegenomen zijn dat hij in staat zou zijn geweest om Syrië helemaal over te nemen. (2 Kon.13:14-20)

De koning was geestelijk niet alert genoeg of mentaal gezien niet snel genoeg om de gelijkenis en les op te pikken van het schieten van de pijl door het raam. Hij lijkt wel op ons, maar het feit blijft dat we vaak een stap terug doen van de volle voorziening, omdat we op onbekend gebied terecht komen, ons niet realiserend hoe belangrijk het geestelijk is wat voor ons ligt en vervolgens doen we een stap terug en we realiseren ons niet dat God meer voor ons had, buiten ons gezichtsbeeld. De koning was zich er niet bewust van dat zijn bezoek meer was dan een beleefdheidsbezoek, maar dat was het wel.

En nu terug naar Colorado
Ik werd de voorganger van een kleine gemeente in oost Colorado, nadat er een tragische gebeurtenis had plaats gevonden in die kerk. En bij klein bedoel ik 6 à 7 mensen. Ik kan me nog herinneren dat er uiteindelijk op de woensdagavonddiensten meer mensen kwamen. Maar dat is wat er gebeurd als de voorganger, die de gemeente startte, een kerklid uit zelfverdediging doodde; het zorgde ervoor dat de gemeente een stap achteruit deed, en dat is de kerk waar wij heen verhuisden.

Het gebouw was een prachtige witte kerk, houten vloer, gebouwd rond 1910. Naast de kerk was een klein, 2 slaapkamer huis waar de kerk de eigenaar van was. Het huis had een hele slechte fundering, zo erg zelfs dat toen onze zoon zijn fles liet vallen, het naar het midden van het huis rolde.

Nadat we 2 maanden hadden gewoond in het veel te kleine huis, met verhuisdozen tot aan het plafond gestapeld, was de kerk aan het groeien, had geen financiële schulden meer, de inkomsten waren meer en de kerk had genoeg gespaard, zodat wij de huur voor een ander huis konden betalen. We begonnen in de omgeving rond te kijken naar huizen die te huur stonden.

Barb en ik praatten en baden er samen over wat wij graag voor ons jonge gezin wilden: een ranch, het liefste met wat eigen grond, zodat we op een dag een eigen paard zouden kunnen hebben, 3 a 4 slaapkamers, 2 badkamers, een mooi fornuis zou geweldig zijn, en ga zo maar door. Op een dag dat we naar het westelijke deel van de stad reden bekeken we de huizen, ze hadden allemaal 2 verdiepingen, wat niet praktisch was, omdat we een gehandicapte zoon hebben. Terwijl we door reden zal ik aan mijn rechterhand een afgelegen ranch huis en terwijl we er langs reden zei ik: kijk, dat is nou wat wij nodig hebben. Dat zou perfect zijn.” Het had grote bomen, een grote achtertuin, veel eigen grond eromheen en bij de kerk in de buurt.

Twee dagen later sprak ik iemand die aangaf dat de voorganger van de Baptistengemeente in een woning van de kerk woonde, maar dat hij een huis had gekocht voor zijn pensioen. En misschien dat het huis wel te huur zou komen. Ik belde die voorganger op en hij bevestigde het en gaf aan dat ze nog geen advertentie hadden geplaatst, maar dat ze het wel wilden verhuren. Hij gaf mij de routebeschrijving en adres en geloof het of niet, het was precies dat huis waarvan ik had gezegd dat die perfect zou zijn. En het had zelfs een perfect fornuis. Toegenomen genade.

In het natuurlijke
In het natuurlijke was het best een risico om te gaan huren. De kerk was net financieel boven water en wat we gespaard hadden zou gelijk naar de eerste maand huur gaan. Aan de andere kant, we waren helemaal aan het eind van ons Latijn door waar we op dat moment woonden. We reden rond en wisten dat de Heer ons op een gegeven moment zou laten verhuizen en als we echt moesten dat konden we wel blijven waar we waren, al waren we erg ongelukkig in dat huis. In plaats daarvan dachten wij “wat nou als?” en begonnen te onderzoeken of de genade van God voor ons misschien wel zou groeien, want er was echt een nood. Ik wil jullie graag vertellen hoe we bij die kerk terecht kwamen. Wij woonden in Boulder, Colorado waar ik een mede voorganger was, maar onbetaald. Toen de voorganger zijn plannen veranderde en besloot om niet met pensioen te gaan, wat inhield dat ik dus niet de voorganger zou gaan worden, maar mede voorganger zou blijven, wat duidelijk niet de wil van de Heer was, begonnen wij te bidden om ergens anders heen geleid te worden, waar de mensen een voorganger nodig hadden.

Ondertussen hadden we onze auto moeten opgeven en leenden we een auto van een vriend. Omdat we nu verhuisden naar een plaats die 3 uur verder gelegen was, was het nodig dat we weer een eigen auto zouden hebben, dus Barb en ik hadden het er samen over wat we nodig zouden hebben voor ons gezin, bestaande uit 5 personen. We kwamen toto de conclusie dat we een auto nodig hadden met 4 deuren, een automaat met airco en in goede staat. We hadden geen geld voor een aanbetaling, geen goed krediet, maar zouden zeer waarschijnlijk wel de mogelijkheid hebben om over 90 dagen zo'n $150 per maand te kunnen afbetalen, op voorwaarde dat de gemeente zou groeien zoals we hoopten, maar, we hadden de auto gelijk nodig, omdat we vanaf de daaropvolgende donderdag bij de nieuwe kerk zouden moeten zijn.

Er was een autobedrijf met 2e handsauto's vlak bij de kerk waar ik mede voorganger was. Dus op een dag ging ik er maar gewoon heen om een idee te krijgen van de prijzen en de staat van de 2e hands auto's. Er was een auto die leek aan onze noden te voorzien: een Chevy Impala uit 1979 (dit vond plaats in maart 1987). De verf was nog in prima staat, interieur was blauw, 225.000 km en een sticker op het raam: “in deze staat te koop”.

Toen de verkoper naar me toekwam, legde ik uit dat ik bij die bepaalde kerk hoorde en legde in het kort uit dat we gingen verhuizen naar een andere kerk, dat ik geen geld voor een aanbetaling had, etc. Hij vertelde mij dat de eigenaar van de auto naar een andere kerk ging en dat hij haar hielp om de auto te verkopen. Toen hij aangaf om welke kerk het ging, een kerk waar Barb en ik voor een aantal jaar heen waren geweest, vroeg ik om haar naam en het bleek dat wij haar kenden. Hij moedigde mij aan om haar te bellen en te kijken of we tot een oplossing zouden kunnen komen.

Dat is wat ik deed en toen ik aangaf dat we geen geld voor een aanbetaling hadden en dat we pas over 90 dagen zouden kunnen beginnen met de aflossing, gaf ze aan dat dat prima was. We ondertekenden het papier met alle details, de auto werd op onze naam gezet en wij hadden een “nieuwe” auto!

Als we nou nooit ver genoeg waren uitgestapt om te kijken of de genade zou toenemen, dan zou ik nooit de auto van die vrouw gezien hebben. Genade was aan het wachten, net buiten ons gezichtsbeeld en ik had geen idee dat ik in Gods' wil was op het moment dat ik uitstapte. Wat ik uit dit voorbeeld wil halen is dit: God kan geen geparkeerde auto besturen. Onze logica werkte als volgt: “ God roept ons naar deze kerk. Het is 3 uur bij ons vandaan en daarom moesten we daarheen verhuizen. We hadden geen auto, dus de Vader zou dan wel ergens een auto voor ons moeten hebben. Dit is een nood, geen verlangen. Wij hadden geen geld, dus de Heer heeft waarschijnlijk een plan wat buiten onze mogelijkheden omgaat.” En dat was precies de reden dat ik op die dag naar dat autobedrijf toeging.

Jairus

De dochter van Jairus was ziek en ging bergafwaarts, dus vroeg hij of Jezus kon komen om haar de handen op te leggen zodat ze zou leven. Dat is waar het geloof van Jairus was – het meisje was ziek en als Jezus het op tijd zou redden, dan zou ze genezen worden. Op het moment dat ze hoorden dat het meisje overleden was, stierf Jairus' geloof met haar. Het oorspronkelijke plan had niet gewerkt en hij was niet in staat verder te kijken dat het feit dat Jezus te laat was.

Toen Jezus tegen hem zei dat hij niet bang moest zijn, maar alleen maar moest geloven, leek dat niet van toepassing. Wat moet ik geloven? Ze is dood!

Op het moment dat Jezus in het huis aankwam, probeerde hij met de anderen de groeiende genade te delen toen Hij zei tegen de treurenden dat ze niet dood was, maar sliep, maar zij lachten Hem uit. Ze verwierpen de mogelijkheid dat de genade uitgegroeid was, verder dan wat zij konden zien met hun ogen en begrijpen met hun verstand.

In Marc.5:22-43 is het in het Grieks heel sterk dat Jezus zei “verwijder ze allemaal”. Het Grieks wat daar gebruikt wordt houdt in dat er geweld bij gebruikt werd om de mensen uit het huis te verwijderen – de menigte onder controle krijgen – Petrus, Jacobus, Johannes en Jezus duwden de mensen de deur uit. Alleen de familie mocht blijven, de 3 discipelen en Jezus met het dode meisje.

Dat is hoe de genade die groeit werkt: het geeft mensen de gelegenheid om aan boord te komen, uit te stappen en verder te denken dan hetgeen dat zij kunnen zien of weten, en als je daartoe niet in staat bent, dan kun je daar geen deel aan hebben. Dat komt doordat het bij de natuur van bovennatuurlijke voorziening er om gaat dat iemand ziet wat in het natuurlijke nog niet te zien is. Gewillig zijn om uit te stappen in onbekend terrein, het risico te lopen dat er niet in de nood voorzien wordt en dat anderen je uitlachen.

Het Nieuwe Testament is vol met voorbeelden van mensen die de wil van de Heer niet wisten, maar wat ze wel wisten is dat ze een nood hadden. Ze onderzochten of het misschien zo zou zijn dat de genade zou groeien om in hun nood te kunnen voorzien. Ik moet dan denken aan de rijke jongeling. Hij kreeg groeiende genade aangeboden, maar nam het niet aan omdat hij meer van zijn geld hield. En ik moet aan Judas denken. Hij reisde met Jezus rond, genas de zieken toen Jezus de 12 twee aan twee uitstuurde, maar hij had zijn plannen en ideeën dat Jezus gepusht kon worden in het bewijzen van zijn Heerschap. Uiteindelijk bedroog hij Hem en sloeg zo de genade af.

En dan hebben we het verhaal van Paulus nog. Hij was aan het reizen van het oosten naar het westen in, wat we nu kennen als, Turkije. Han.16:6-8 vertelt ons dat hij probeerde om te reizen naar het zuiden richting de kust, maar dat de Geest het hem niet toeliet. Uiteindelijk kwam Paulus aan het einde van de weg, letterlijk, een stad aan de zeezijde van de stad Troas, in die tijd bekend als Troy en het ligt aan de grens van Turkije en kijkt uit over de oceaan richting Griekenland.

Het was in die stad dat Paulus een visioen had van een man in Macedonië, noord Griekenland, die aan hem vroeg om te komen. Achteraf gezien lijkt het misschien wel logisch om die kant op te reizen, maar tot die tijd probeerde Paulus steeds linksaf te slaan. Hij probeerde wanhopig om in Turkije te blijven, want dat was comfortabel voor hem. Zijn eerste reis was in Turkije geweest en dit was zijn 2e reis, maar de Heer wilde dat hij uit zijn comfortabele gebied zou stappen.

Paulus was net als u en mij. Hij was druk bezig met wat hij geloofde dat de wil van de Heer was, maar overal waar hij heen ging, stopte de Heilige Geest hem en gaf verder geen richting. Toen Paulus uiteindelijk aan het einde van Turkije kwam, had hij of om moeten keren en gaan waar hij al geweest was, of uitstappen in het onbekende. Het was toen en ook alleen toen dat de Heilige Geest hem de genade liet zien, wat uitgroeide in de richting van Griekenland.

Het zou zeker wel handig geweest zijn als hij dat 2 of 3 pogingen om links af te slaan al had geweten, maar dit is hoe geloof werkt. God zegt vaak “stop” zonder verder richting te geven en stelt ons daarmee in staat te doen wat wij denken wat we moeten doen tot en tenzij hij ons ergens anders heen leidt. Dat is de reden dat ik het zie als groeiende genade. Paulus had Gods woord gedeeld in Turkije, tot twee keer toe. Nu was de Heer zijn genade aan het laten toenemen voor andere mensen.

En voor nu....

Zou het zo kunnen zijn dat wat jij ziet als een beleefdheidsbezoek, zoals het de koning overkwam met Elia, eigenlijk een kans is om uit te stappen in grotere genade en voorziening? Heb je onderzocht of je een nood of een wens voor je hebt? Als het een nood is, denk er dan over na net zoals Barb en ik dat deden met betrekking tot het huis en de auto. Als je niet verder kunt gaan met hoe het op dit moment gaat, dan is het een nood. God wil dat wij doen wat we doen en daarom heeft Hij de details al uitgewerkt: dus stap uit en laat Hem je stappen leiden. Wees zoals Paulus, bleef bezig met waarvan jij weet dat je moet doen en als je aan het eind komt, dan zal Hij je nieuwe richting geven en de genade zal toenemen.

Groeiende genade is net buiten ons gezichtsbeeld, maar het IS daar.

Volgende week gaan we verder...

Wees gezegend,
John Fenn / vertaling AE

07-03-2009

“Genade breidt zich uit/neemt af - Nr. 3”

Hallo allemaal,
Vandaag wil ik met jullie delen wat de kernreden is waarom God genade aan ons vermenigvuldigt of dat miniseert in overeenstemming met onze terughoudendheid.

Een groot geheimenis, en toch simpel
Jezus zei in Marcus 4: 24 dat de waarde die wij toekennen aan het Woord en de dingen van God zich evenredig verhoudt met de maat waarin God ons dingen schenkt. De christen Sir Isaac Newton omschrijft dit eeuwen later als een van de wetten van thermodynamica: Iedere actie gaat gepaard met een gelijke tegengestelde reactie. De Heer heeft de zichtbare wereld geschapen volgens deze wet.

Nadat we dat hebben gezegd moet we ook erkennen dat het Koninkrijk van God hoger is dat de wetten van thermodynamica. Een voorbeeld: De Vader heeft ons Jezus gegeven en wij kunnen op geen enkele manier op ‘een gelijkwaardige tegenovergestelde manier reageren’ op onze redding
Er is nog een wet van de thermodynamica en dat is dat het universum zich beweegt van orde naar wanorde. Maar in Christus zien we het tegenovergestelde. Hij brengt ons van wanorde naar orde. Het Koninkrijk van God opereert dus vanuit een hogere orde van wetten.

Maar voor wat betreft het leven op aarde zei Jezus dat Zijn reactie op ons afhangt van de waarde die wij toekennen aan God en Zijn Woord. We vinden dit principe op verschillende manieren terug: op het gebied van levenswijze (“Wat een mens zaait, zal hij oogsten.”) en (“Geef en je zult ontvangen.”) Dit zijn twee voorbeelden. De waarde die jij aan God toekent bepaalt wat God jou zal geven.

Daarom gaat God uit van het tegemoet komen van ons op het punt waar we ons bevinden. Toen ik bijvoorbeeld onlangs een email kreeg waarin stond dat dit het jaar is van de Nieuwe Wijn. Wat inhoudt dat God een nieuwe openbaring en een nieuwe zalving zou gaan geven. Voor hen die daar waarde aan hechten en die zich daarnaar zullen uitstrekken, zal God dit ook doen en geven. In een ander email bericht werd geschreven dat dit een jaar van grote bevrijding zou zijn, en voor hen die hier acht op slaan, zal God in overeenstemming hiermee reageren.

Heilige dagen, vegetarisch en runderlapjes
Paulus onderwees dit aan de gemeenten in Rome en Korinthe. Het was hem opgevallen dat sommige gelovigen een bepaalde dag van de week heiligden en bestemden voor aanbidding, en een andere dag om vegetarisch te eten. Hij noemde allebei de groepen ‘zwak’ in geloof, maar stelde ook dat God beiden aanvaard. Dat is genade die zich uitbreidt of minder wordt in een mate die gelijk is of juist tegenovergesteld aan de geloofsbeleving van de gelovige (Rom.14:1-8).

Bij de Korintiërs draaide het om vlees dat verkocht werd in de eethuisjes rond de tempels en de vraag: Mogen christenen wel vlees eten dat aan de afgoden is geofferd? Hij zei daarover dat een afgod eigenlijk niets is, dus als je wilde kon je dat vlees gewoon eten, hoewel ‘niet iedereen dat besef had’,

dus moest je wel opletten dat jouw eten van dat vlees een broeder die vond dat het onrein is, geen aanstoot zou geven (1 Kor.8:1-13; 23-33).

Elk voorbeeld laat zien hoe genade wordt toebedeeld, of verder reikt of beperkt wordt, maar in harmonie is met de situatie waarin iemand zich bevindt. Hij zei:"Voor de reinen zijn alle dingen rein." Paulus drong er voortdurend bij de gelovigen op aan om hun geloof te laten groeien, in plaats van dat het afnam, en hij zei tegen de Colossenzen:"Laat niemand jullie oordelen op het punt van eten, drinken, heilige dagen, nieuwe maan of Sabbat (Joodse feestdagen), want deze zaken zijn slechts schaduwen van de dingen die zouden komen, maar het lichaam is van Christus"(Col.2:16-17).

Laten we even een sprong in de tijd nemen. Als iemand gereedschap in huis heeft van het merk Vampier en zich aan die naam stoort, dan zal de Vader hen helpen om voor dat merk gereedschap iets anders te nemen. Maar zoals Paulus zei:"We weten dat 'Vampier' niets voorstelt in deze wereld, maar laat ieder voor zichzelf "ten volle overtuigd zijn."

Stel je nu eens voor dat je een christenbuurman hebt die beeldjes van uilen verzamelt en dat hij die in zijn woonkamer in een vitrine heeft staan, en er komt een christen bij hem op bezoek die vindt dat het occulte beeldjes zijn en er kippenvel van krijgt.

Misschien vindt die christen met die beeldjes roofvogels gewoon mooi en hecht er verder geen religieuze waarde aan. Hij houdt gewoon van uilen. God zal ieder persoon in gelijke mate zegenen vanuit Zijn genade. Maar wat gebeurt er vaak in de praktijk? De christelijke buurman gaat naar die persoon met die uiltjes en vertelt hem dat uilen niet deugen, waardoor hij de beperkte genade die hij geniet probeert op te dringen aan degene die meer genade heeft ontvangen, en dat is verkeerd. Ga dan niet daar naar binnen, als je er de griezels van krijgt. Of, denk eens hier aan, handel vanuit liefde en de grote mate van genade die jij ontvangen hebt en zie in dat deze persoon alleen maar van uilen houdt en dat er geen demonen uit die beeldjes kruipen!

Hetzelfde zou gelden voor een broeder die een runderlapje in een Korinthisch eethuisje eet en een zwakkere broeder komt daar binnen en zegt tegen hem dat hij dat niet moet doen. Dat is verkeerd. Hij heeft geen recht om naar dat eethuisje te gaan met de bedoeling om de maaltijd van die eerste persoon te stoppen. Maar als ze samen ergens zouden gaan eten, zou de eerste persoon zich ervan weerhouden om een runderlapje te nemen uit piëteit voor het mindere stukje genade ten aanzien van eetgewoonten van die andere persoon.

Ik ken een voorganger die door de Heer geleid werd om natuurlijk voedsel te eten. Hij woonde in een klein stadje waar maar één winkeltje was waar ze donuts verkochten, en hij had de gewoonte om regelmatig langs die winkel te lopen om gemeenteleden te betrappen die daar koffie en donuts gebruikten. In die tijd werd ik voorganger van die gemeente en ik hoorde uit de monde van minstens 5 mensen dat hij dat bij hen had gedaan, en dat hij toen tegen hen zei hoe slecht koffie en donuts wel niet waren en dat ze daarmee moesten stoppen. Hij wandelde in een bepaalde mate van genade en God zegende hem in die genade, maar hij had niet het recht om die genade op anderen te leggen. Zelfs niet als hij vond dat hun genade niet deugde en zondig was.

In de toekomst en daarna

Toen Jezus uitlegde dat dezelfde waarde die jij 'toekent' aan God de mate is waarin Hij in jouw leven werkt, hield dat ook in dat wat wij ook doen of geven zijn uitwerking zal hebben op onze toekomst en eens naar ons zal terugkeren. Of het nu om goede of slechte dingen gaat. Dat heeft betrekking op hoe we elkaar hoog of geringschatten, de dingen die op God betrekking hebben en goddelijke relaties. Het zal een investering zijn die iets 'oplevert'. En niet in de eerste plaats een offer dat we moeten brengen of iets dat ons uitmergelt.

Daarom zullen mensen die geven nooit tekortkomen, en dan heb ik het niet alleen maar over geld. Pas geleden hoorde ik het verhaal over een vrouw die haar 100^{e} verjaardag vierde met een feestje, nadat ze 80 jaar leiding aan de zondagsschool had gegeven. Op haar feest waren mensen van alle leeftijden als een eerbetoon aan wat zij in hun leven had gezaaid. Degenen die aanwezig waren op haar verjaardagsfeest vormden slechts een fractie van allen die haar wijsheid in meer dan 80 jaar zondagsschool hadden mogen ontvangen.

Zij die in het leven van anderen zaaien zullen nooit gebrek lijden. Daarom lijken mensen die gevers zijn – hoe hun persoonlijke omstandigheden ook zijn, een paraplu van genade over hun leven te hebben. Iets wat andere christenen niet kennen.

Als iemand dit gegeven pakt, dat de zichtbare wereld volgens dit principe werkt en dat geven daarom nooit iets is dat je voorgoed 'kwijtraakt', maar eerder iets is dat eens tot je zal weerkeren, brengt dit je in een vrijheid om een leven van geven te leiden – ongeacht het 'betaalmiddel'.

Ik weet niet hoe vaak Barb eten aan iemand heeft gegeven op een moment dat wij niets in onze keukenkast hadden staan, of dat we geld aan iemand gaven op een moment dat we niets op de bank hadden staan dan wat we weggaven, maar we maakten ons geen zorgen, omdat we wisten dat we een leven van geven leidden en dat Vader andere bronnen had die aangeboord zouden worden op het moment dat we het nodig hadden.

Toen de Sunamitische vrouw waar ik het over had de afgelopen twee weken, het op zich nam om een kamer voor Elisa klaar te maken, had ze er geen flauw idee van dat God als reactie daarop haar – hoewel ze geen kinderen kon krijgen – een wonderzoon zou geven, en dat jaren later die zoon uit de dood werd opgewekt, en dat weer jaren later zij haar stuk land terugkreeg dat men van haar had afgenomen. Maar zij werd door God 'terugbetaald' naar de mate waarin zij de dingen van God naar waarde schatte. (2 Kon.4:8:1-6).

Geef Vader de schuld
Omdat de Vader het universum heeft gemaakt volgens de wet van iedere actie verwekt een gelijksoortige reactie, houdt dit in dat iemand eerst tot actie moet overgaan. Ik heb het niet over je iets aanmatigen. Zoals die vrouw die geen benzine meer had en haar benzinetank met water vulde in het geloof dat God het water wel in benzine zou veranderen (wat Hij niet deed). Ik heb het over iets aan iemand geven ongeacht wat je bezittingen zijn.

Als je beseft dat geven niet betekent dat je de bron waaruit je gegeven hebt voor altijd bent kwijtgeraakt, of dat nu gaat om tijd, geld, vaardigheid, arbeid of iets wat je bezit, dan besef je ook dat wat je bezit niet iets is om vast te houden, en je hoeft er ook niet bang voor te zijn dat het geen 'nut' heeft.

Daarom vroeg Elisa aan de weduwe toen haar zonen naar de gevangenis van de schuldeiser waren afgevoerd:"Wat heb je in huis?" (niets anders dan 1 potje olie) en het werd vermenigvuldigd zodat de schuld betaald kon worden. Bovendien hielden ze genoeg geld over om de tijd daarna van te leven. Daarom vroeg Jezus voordat de menigte gevoed werd:"Wat heb je bij je"(het lunchpakketje van een jongen), en Jezus reageerde:"Dat is genoeg."

Blijven geven is daarom de sleutel om ervoor te zorgen dat er een voortdurende stroom van terug gegeven worden aan jou op gang komt. Toen ik nog jong was en mijn eerste luchtbuks kreeg met kogeltjes, maakte ik de fout op een boomstam te schieten zo'n 5 meter van me vandaan en het kogeltje ketste van de boomstronk af en trof me vlak bij mijn ooghoek. Ik schrok me te pletter zo snel als de weerslag op mijn actie volgde (en ik leerde die dag een lesje).

Ik heb dat maar één keer gedaan, en dus ketste er slechts één hageltje terug. Er zo gaat het met geven: op elke actie volgt een overeenkomstige reactie. Om de zaak nog eens duidelijk te maken: als we nu dat stuk hagel vervangen door een gift doen, dan komt er maar één gift terug.

Maar als ik nu eens elke week, elke maand en elk jaar doorga met het 'afvuren' van een gestage stroom giften naar anderen, in de vorm van tijd, middelen, een bepaalde vaardigheid of kennis? Al gauw zou mijn geven 'beantwoord' worden, op allerlei manieren, zelfs wanneer ik doorging met geven, vanuit een levensstijl van geven en ontvangen, voorzag God altijd vanuit Zijn liefde en genade in mijn leven.

Waarde komt uit ons hart en brengt ons tot actie.
Ik heb zoveel mensen gezien die zeggen dat ze van God houden maar erg weinig van zichzelf aan anderen geven. En daar gaat het nu juist om als we het hebben over waarde hechten aan God en leven om te geven. God is in relaties tussen mensen, en niet in relaties die voortvloeien uit programma's.

Hetzelfde principe geldt voor wat we investeren in onze kinderen. Ik verbaas me over de ouders die beweren dat ze van God houden, maar niet in de gaten hebben dat wanneer ze het goed vinden dat een klein kind kijkt naar een PG-film (=oudertoezicht gewenst) het niet alleen slecht voor het kind is, maar ook nog ten gevolge heeft, dat het kind last krijgt van nachtmerries, en in de war raakt en de deur opent voor allerlei geestelijke machten. Wat je zaait in het leven van je kinderen zullen zij en jij oogsten.

Ik moet denken aan een man die werkte bij een uitgeverij voor christelijke schoolboeken. Hij had het met ons over de keuze om onze kinderen op een dure christelijke school te doen, op een particuliere school, of zelf thuis te onderwijzen (ook duur). Hij zei:"Hoe dan ook, je zult voor het onderwijs van je kinderen moeten betalen. Je kunt kiezen om er nu geld en tijd in te stoppen en goede, sterke kinderen oogsten die van God houden, en van jou en anderen, of je zult er later voor boeten doordat je kinderen tegen je schreeuwen dat ze je haten en die in allerlei moeilijkheden terecht komen. Maar hoe dan ook zul je voor de opvoeding van je kinderen moeten betalen, dus is het beter om het te zien als een investering dan als uitgave."

Dit onderwerp is zo veelomvattend omdat Jezus vertelde dat de waarde die jij ergens aan toekent bepaalt wat je ervoor terug krijgt, een universele wetmatigheid is en ze geldt voor elk aspect van je leven. Sta er eens even bij stil waar je hart op dit moment is. Breng het verhaal van onze zendingsvrienden die plotseling 30 mensen te eten kregen in plaats van de geplande zes, naar jouw keuken en woonkamer. Zou jij ze vragen binnen te komen? En als er nu eens iemand bij je aan de deur kwam die geen eten had, omdat ze hun baan waren kwijt geraakt en hun spaarcenten waren op – zou jij ze dan te eten kunnen geven met wat er voor handen was?

Wat wij voor anderen doen heeft zijn uitwerking op onze toekomst en zal op een later tijdstip naar ons wederkeren.

Enkele gedachten voor vandaag,
Zegen,
John Fenn / vertaling CG